

Mindretallet kan derfor heller ikke tiltræde beslutningsforslaget med det af et mindretal stillede ændringsforslag.

Et *andet mindretal* (socialdemokratiets medlemmer af udvalget) indstiller beslutningsforslaget til *vedtagelse* med det stillede ændringsforslag. Forslaget udtrykker socialdemokratiets hidtidige holdning, som kom til udtryk i beslutningsforslag nr. B 138, der blev behandlet i folketinget i maj måned 1985, men der var desværre ikke flertal for forslaget på det tidspunkt.

Hvis socialistisk folkeparti og det radikale venstre havde tilsluttet sig dette forslag, var truslen mod cancerforskningen på Finsenlaboratoriet blevet fjernet. I konsekvens af socialdemokratiets hidtidige holdning til de uacceptable besparelser på cancerforskningen på Finsenlaboratoriet har socialdemokratiet stillet ændringsforslag til finansloven om at fjerne nedskæringerne.

Socialdemokratiet mener fortsat ikke, at det er hensigtsmæssigt at foretage besparelser på cancerforskningen, ligesom vi fortsat mener, at grundlaget for besparelserne er utilstrækkeligt.

På baggrund af sygdommens omfang og alvor mener socialdemokratiet ikke, at det er forsvarligt at skære ned på cancerforskningen.

Besparelserne vil få negativ virkning, og mange aktiviteter vil gå i stå. De negative virkninger vil først og fremmest ramme patienterne, undervisningsopgaver, udviklingsarbejdet og det forebyggende arbejde.

Med beklagelse konstaterer mindretallet, at de faglige protester, der er kommet fra ind- og udland, ikke har gjort indtryk på et flertal.

Socialdemokratiet ønsker ikke forringet cancerforskning og forringet patientbehandling, men ønsker at sikre vigtig og anerkendt forskning til gavn for alvorligt syge mennesker.

Et *tredje mindretal* (socialistisk folkepartis og venstresocialisternes medlemmer af udvalget) indstiller beslutningsforslaget til *vedtagelse* med det stillede ændringsforslag og ønsker i øvrigt at fremsætte følgende bemærkninger:

Beslutningsforslaget har til formål at bevare en forskning, som mindretallet finder af

central betydning i såvel den danske som den internationale cancerforskning. Det gælder ikke mindst de i bemærkningerne til beslutningsforslaget nævnte hovedområder, nemlig biomedicinsk teknik, cellekinetik og immunelektroforetiske metoder.

Nationalt har det hidtidige arbejde aftvunget dyb respekt, senest med teknikumingeniør Jørgen Boysens modtagelse af Ingeniør-sammenslutningens pris på 15.000 kr. for udviklingen af et måleudstyr, der får stor betydning for behandlingen af psoriasis, sukkersyge og hudkræft. Arbejdet indgår i den disputats, som i januar 1986 giver Jørgen Boysen den medicinske doktorgrad. Men også andre forskere ved Finsenlaboratoriet har modtaget doktorgrader for deres arbejde, ligesom laboratoriets medarbejdere har været udefra kommende forskere behjælpelige i disses arbejde.

Der er således i kraft af det hidtidige arbejde sket en ganske betydelig forskning ved Finsenlaboratoriet, ligesom der i årenes løb er opsamlet en væsentlig ekspertise. Med omprioriteringen af arbejdet vil denne ekspertise gå tabt ikke blot for Finsenlaboratoriet, men i stort omfang også for dansk cancerforskning, idet de pågældende medarbejdere i forbindelse med afskedigelserne spredes på mange andre områder, der stort set intet har at gøre med cancerforskning.

Efter mindretallets opfattelse er der således tale om et alvorligt ressourcespild, fordi mange års erfaringer og viden går til spilde for cancerforskningen. Netop i en tid, hvor der må ses kritisk på ressourcemisbrug, forekommer det uansvarligt at lade vor væsentligste ressource, viden, i den grad gå til spilde. Selv nok så store økonomiske investeringer vil ikke senere kunne rette dette tab op, idet der forud må gå en årrække, hvor et nyt forskerhold må opbygge den samme viden og ekspertise.

Internationalt har det vakt pinlig opmærksomhed, at den hidtidige forskning skal opføre. Det gælder eksempelvis den henvendelse, som ministeren for længst har modtaget fra professor Nicholas A. Wright fra University of London, Royal Postgraduate Medical School, og fra formanden for den norske Kræftens Bekæmpelse, professor Olav H. Iversen, men også de henvendelser, som senest er fremkommet fra professor Hans Rorsman fra Lunds Universitet og fra profes-